

Arrest

nr. 223 163 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2018 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af.

Dit is de bestreden beslissing, en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: B., R.

geboortedatum: 23.02.1952
geboorteplaats: A. Z.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.05.2017, betekend op 20.06.2017.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de "richtlijn 2008/115 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven", van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62, 74/13, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Eerste onderdeel,

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980: verblijft hij (sic) in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in het bezit van een geldig visum".

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de gezinssituatie van verzoekster.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met haar gezinssituatie.

Verzoekster is een weduwe. Haar echtgenoot overleed dd. 05.07.2001 (stuk 4).

Al haar kinderen wonen in België en/of hebben de Belgische nationaliteit.

In haar land van herkomst heeft zij geen familieleden meer. Een stuk dat verzoekster neerlegde bij haar verzoek tot medische regularisatie bevestigt dat zij in Marokko niemand heeft die haar ten laste kan nemen (stuk 2).

Evenmin heeft zij in haar land een onroerend goed (stuk 3).

Er zijn derhalve geen banden meer met haar land van herkomst.

Verzoekster verkeert bovendien in een slechte gezondheid; zij lijdt aan diverse fysieke aandoeningen.

Het is op basis van deze wankelende gezondheid dat zij een aanvraag tot medische regularisatie indiende.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Marokko, zal dit een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

Verwerende partij was op de hoogte - of had op de hoogte moeten zijn - van de gezondheidssituatie van verzoekster en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoekster en haar gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekster werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing dient bij gevolg te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

Er wordt een termijn van nul dagen toegekend ter uitvoering van het bevel waarbij wordt verwezen naar art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

Deze paragraaf luidt als volgt (eigen onderlijning):

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verweerder beschikt over een tweeledige discretionaire bevoegdheid. Enerzijds kan ze in bepaalde gevallen afwijken van de termijn zoals bepaald in §1. Door het woordgebruik 'kan' wordt duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover verweerder beschikt.

In het laatste lid wordt voorgeschreven dat de beslissing een termijn van minder dagen of geen enkele termijn bepaalt. Opnieuw beschikt verwerende partij hierover een discretionaire bevoegdheid gezien zij kan een termijn tussen zeven en nul dagen kan opleggen.

Gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid, dient verwerende partij in die zin te motiveren; een loutere verwijzing naar een voorafgaande beslissing volstaat niet om het bevel te motiveren.

De beslissing motiveert in casu nagenoeg niet. Er wordt verwezen naar het bevel dd. 18.05.2017. Hiertegen is echter nog een beroep bij uw Raad hangende. Bovendien ontslaat het bestaan van een bevel haar niet van de verplichting om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid afdoende te motiveren.

Verzoekster wenst daarenboven nog op te merken dat het huidige artikel 74/14 § 3, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 59, 1° van de Wet van 21 november 2017. Dit artikel treedt evenwel pas in werking tien dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad (dd. 12.03.2018).

Desalniettemin dient de reden voor de wetswijziging in overweging te worden genomen.

Immers, het wetsontwerp dd. 22.06.2017 stelt inzake artikel 59 van de wet van 21 november 2017:

"De opheffing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4°, wordt gerechtvaardigd door het feit dat artikel 74/14, § 3, in overeenstemming wordt gebracht met de richtlijn 2008/115/EG, die de opgeheven reden niet voorziet als reden die een vermindering van de termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigt".

Hieruit kan geconcludeerd worden dat de grond in de bestreden beslissing, met name artikel 74/14 § 3, eerste lid, 4°, niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2008/115/EG.

De opgegeven reden in de bestreden beslissing kan niet als reden dienen voor een vermindering van de termijn voor vrijwillig vertrek."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar haar gezinssituatie. De verzoekende partij stelt dat zij weduwe is en haar echtgenoot overleed op 5 juli 2001. Zij stelt dat al haar kinderen in België wonen of de Belgische nationaliteit hebben. In haar land van herkomst heeft zij volgens haar geen familieleden meer. Een stuk dat zij neerlegde bij haar verzoek tot medische regularisatie, bevestigt volgens de verzoekende partij dat zij in Marokko niemand heeft die haar ten laste kan nemen. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. Zij stelt dat zij evenmin in haar land een onroerend goed heeft en verwijst naar stuk 3. Er zijn volgens haar geen banden meer met haar land van herkomst. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij in slechte gezondheid verkeert en diende een medische regularisatieaanvraag in. Volgens de verzoekende partij zou het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg hebben. Indien zij gedwongen moet terugkeren naar Marokko, zal dit volgens haar een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg hebben. Volgens de verzoekende partij werd geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In het kader van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet volstaat volgens de verzoekende partij een loutere verwijzing naar een voorafgaande beslissing niet om het bevel te motiveren. Bovendien is er volgens de verzoekende partij tegen het bevel van 18 mei 2017 nog een beroep hangende. De verzoekende partij merkt verder op dat het huidige artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 59, 1°, van de wet van 21 november 2017. Dit artikel treedt evenwel pas in werking tien dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad (*d.d.* 12 maart 2018). Desalniettemin dient de reden voor de wetwijziging volgens de verzoekende partij in overweging te worden genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, wat de verzoekende partij in geen geval betwist.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. De term “*familie- en gezinsleven*”, zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid, van het EVRM, is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij er zich toe aan te geven dat zij weduwe is, dat al haar kinderen in België wonen en/of de Belgische nationaliteit hebben, dat zij niemand heeft in Marokko die haar ten laste kan nemen en dat zij evenmin een onroerend goed heeft in haar herkomstland, maar de verzoekende partij toont hiermee echter in

geen geval aan afhankelijk te zijn van haar kinderen, noch dat haar kinderen afhankelijk zouden zijn van haar. Ze toont overigens in geen geval aan dat uit de medische stukken, bijgevoegd aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf, sprake zou zijn van een mantelzorg die enkel door haar kinderen in België kan verstrekt worden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

Waar de verzoekende partij wijst op haar wankelende gezondheid, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 22 januari 2018, aldus op dezelfde dag als de bestreden beslissing, onontvankelijk werd verklaard. Er blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing zodat deze definitief is geworden. In de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 januari 2018 wordt gesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 18 mei 2017 ongegrond werd verklaard, omdat het aangehaalde medisch probleem niet kon worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en waar wordt gewezen op een verslag van de arts-adviseur van 16 mei 2017. De gemachtigde concludeerde dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De gemachtigde besloot dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakte op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Zodoende werd de impact van een terugkeer naar het herkomstland hierbij reeds onderzocht.

Waar de verzoekende partij stelt dat het uitvoeren van het bevel een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben en dat, indien zij gedwongen moet terugkeren naar Marokko, dit een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, stelt de Raad vast dat nergens in de stukken van het administratief dossier sprake is van een onmogelijkheid tot terugkeer naar Marokko of een *contra*-indicatie tot reizen. De verzoekende partij gaat er overigens aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer in haar medisch advies van 16 mei 2017 zowel de beschikbaarheid van de behandeling als de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in het advies van 16 mei 2017 heeft gesteld dat uit de voorgelegde medische stukken geen medische tegenindicatie blijkt om te reizen. Bovendien wordt aangestipt dat *in casu* geen sprake is van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. Uit het voorgaande blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij aldus reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017 en dat de verzoekende partij in het kader van haar volgende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 december 2017 dezelfde elementen heeft ingeroepen, waarna de verwerende partij besloot tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande een gezondheidsproblematiek waarmee reeds rekening werd gehouden, temeer de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing werd getroffen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing en de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 januari 2018, waaruit blijkt dat reeds rekening

werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij, aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht op dezelfde dag als de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat de verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de 9de-aanvraag die een andere beoordeling rechtvaardigen. Zij blijft zodoende in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij zou ondervinden waarover de gemachtigde nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land, waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zodoende maakt de verzoekende partij in deze mate geen schending aannemelijk van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat in het kader van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet een loutere verwijzing naar een voorafgaande beslissing niet volstaat om het bevel te motiveren, stelt de Raad vast dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2017 werd verworpen bij arrest nr. 217 198 van 18 februari 2019. Volgens voornoemde bepaling kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten wel degelijk verminderen naar nul dagen. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing zou gemaakt hebben van haar discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij merkt verder op dat het huidige artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 59, 1°, van de wet van 21 november 2017, maar dat deze bepaling pas op 12 maart 2018 in werking trad. Aangezien de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze bepaling pas in werking is getreden na het nemen van de bestreden beslissing, kon de verwerende partij er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1.Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2.Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3.Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4.Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht.

Al haar kinderen hebben haar land van herkomst verlaten en wonen hier in België.

In haar land van herkomst heeft verzoekster geen familieleden meer wonen waarmee zij nauwe banden onderhoudt. Al haar naasten leven hier in België (stuk 2).

Verzoekster heeft dus zeker en vast een gezinsleven in ons land.

De gezondheidssituatie van verzoekster werd in hierboven reeds toegelicht. Het is voor haar dramatisch moest zij alleen in haar land van herkomst dienen te verblijven, zonder steun.

In de evaluatie van het medisch dossier oordeelde de arts-adviseur over het familieleven zonder haar te horen.

De toegevoegde stukken (stuk 2 en 3 van dit verzoekschrift) worden niet in rekening gebracht, maar toch oordeelde de arts-adviseur bij de beoordeling van de medische regularisatie dat "het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor tijdelijke financiële hulp.""

Deze interpretatie in voorwaardelijke wijs (lees: "het lijkt onwaarschijnlijk") gaat lijnrecht in tegen de toegevoegde documenten.

Verzoekster werd in dit kader in ieder geval niet gehoord.

In het kader van het bevel werd verzoekster evenmin gehoord.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In haar tweede middel verwijst de verzoekende partij naar haar eerste middel. Zij stelt dat, moest zij gehoord zijn, dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand diende in rekening te worden gebracht. Zij herhaalt dat zij in het land van herkomst geen familieleden meer heeft waarmee zij nauwe banden onderhoudt. In de evaluatie van het medisch dossier oordeelde de arts-adviseur volgens de verzoekende partij over het familieleven zonder haar te horen. De toegevoegde stukken (stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift) worden niet in rekening gebracht, maar toch oordeelde de ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling van de medische regularisatie dat *"het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor tijdelijke financiële hulp."*

De Raad verwijst vooreerst naar de bespreking van het eerste middel. Verder merkt de Raad opnieuw op dat de verzoekende partij de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 22 januari 2018 niet heeft aangevochten en deze beslissing dus definitief is.

Waar de verzoekende partij onder haar tweede middel de schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partij beperkt zich vooreerst tot een voornamelijk theoretisch betoog. Bovendien diende zij op 7 juli 2016 en op 14 december 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat zij toen de gelegenheid heeft gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De Raad is dus van oordeel dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). Waar ze stelt dat, moest ze gehoord zijn, zij had kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand, familieleven en gezondheidstoestand in rekening moest gebracht worden, en zij erop wijst dat al haar kinderen in België wonen, wordt met betrekking tot haar gezinsleven gewezen op de vaststellingen in het kader van artikel 8 van het EVRM

en wordt herhaald dat ze hiermee niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar kinderen, noch dat haar kinderen afhankelijk zouden zijn van haar. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand benadrukt de Raad dat ook hiermee reeds rekening werd gehouden in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017 inzake haar 9de-aanvraag en de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 januari 2018.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

In de mate waarin de verzoekende partij tenslotte kritiek uit op de motivering van de ambtenaar-geneesheer over het familieleven, met name dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie heeft in Marokko, merkt de Raad op dat deze kritiek niet aangevoerd kan worden naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2018 aan de orde is.

Zoals reeds hierboven vermeld, heeft de verzoekende partij echter nagelaten een beroep in te dienen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 januari 2018, maar evenmin tegen de ongegrondheidsbeslissing van 18 mei 2017. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU